

Slovo k povzbuzení na neděli 22. května 2022, na 6. neděli velikonoční – C
Biblická čtení: Sk 15,1-2.22-29; Ž 21; Zj 21,10-14.22-23; Jan 14,23-29

Milé sestry, milí bratři,

šestá neděle velikonoční – poslední před čtvrtletní slavností Nanebevstoupení Páně – zaciluje naši **pozornost již na Ducha svatého**. V evangeliu opět čteme **z Ježíšovy řeči** pronesené po poslední večeři. Jí se Pán Ježíš loučí se svými učedníky zanechávaje jim svůj „**testament lásky**“ a **slibuje Ducha svatého** jako toho, který s učedníky zůstane, bude silou jeho tajemné přítomnosti mezi nimi po jeho odchodu do nebe, bude jejich vnitřním světlem. «Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všem a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já».

Kdybychom začali číst **dnešní úryvek** o verš dříve, slyšeli bychom, jak Ježíšovým slovům předcházela **otázka** apoštola Judy Tadeáše: «Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, ale ne světu?» Pán Ježíš ve své odpovědi dává na srozuměnou, že **se chce dát poznat** všem lidem a že právě **Duch svatý** toho má být **silou**.

Duch svatý bude pro Ježíšovy učedníky a učednice **Přímluvcem, Zastáncem, Utěšitelem**, což vše můžeme slyšet za řeckým *paraklétos*, latinsky *advocatus*. On bude **provázet** veškeré hlásání evangelia před „soudním tribunálem“ tohoto světa, proto bude silou jeho opravdovosti. Bude **silou** veškeré **Ježíšovy přítomnosti** v křesťanství i v srdcích a myslích lidí, bude činit z nitra lidí tajemný **příbytek** Krista po jeho nanebevstoupení, z lidí bude tvořit **Boží přátele**.

Duch svatý se proto hned po Letnicích stal **Boží silou** celé křesťanské **zbožnosti** a života církve, jak čteme ve vyprávění Skutků apoštolů (mimo jiné i v dnešním prvním čtení) i v reflexi novozákonních listů. A touto **Boží silou** má být **pořád**, vždyť Duch je ten Třetí Boží, **Boží láska** nám vylitá do srdcí.

Nicméně **jak šel čas**, některé rozměry zbožnosti k Duchu svatému – přinejmenším v našem západním křesťanství – i přes svou důležitost poněkud **ustoupily** do pozadí; o tom s pohledem do dějin asi nemůže být pochyb. Duch svatý byl **sice vždy vzýván** jako Třetí osoba Trojice, jako síla Kristovy tajemné přítomnosti či jako posvěcující nestvořená **Boží milost**. **Nicméně** postupem času již **nehrál** vždy tak zásadní roli jako v prvotní církvi, některé jeho **atributy** byly dokonce tak trochu **přeneseny** jinam, třeba do spirituality **mariánské** (vždyť právě Matku Boží vzýváme také jako *advocata nostra*, jako „přímluvkyni, těšitelku naší“).

Nejde o to tato přenesení **rušit**, mají jistě nějakou svou legitimitu, Panna Maria není nadarmo nazývána „chrámem Duchem svatého“. **Ani** asi není třeba se nutně **připojit** ke katolické **charismatické** obnově, k hnutí obnovy v Duchu svatém, či nějakému letničnímu směru. **Ale všichni** bychom měli **vnímání působení Ducha svatého** ve svém životě, v církvi, v křesťanství, v lidských srdcích a myslích a v kráse celého světa přeci jen nějak **oživit**. Třeba i po vzoru **prvních křesťanů**. A kdy jindy se o to s **Boží pomocí pokusit** než právě nyní, v závěru velikonoční doby, v **nadcházející svatodušní nověně**.

Dnešní evangelium nám k tomu nabízí jeden docela **praktický** a navýsost **aktuální** podnět. Duch svatý je Kristem představen – mimo jiné – jako **síla pokoje mezi lidmi**. Pokojem je v posledku **Kristus sám**; po svém vzkříšení se dal zakusit jako pokoj, svatý Pavel vyznává, že Kristus je náš pokoj, když ve svém těle smířil všechny lidi s Bohem a mezi sebou. **Silou k pokoji-Kristu** vedoucí je však **Duch svatý**.

Už pro důležitost opravdového pokoje mezi námi lidmi je **dobré se pokusit** ve svém duchovním životě **obnovit vnímavost pro působení Utěšitele**, dát mu prostor, nechat se jím zapálit, učit a připomínat slova evangelia. Vždyť **jednou z podob zůstávání Krista-Beránka vzkříšeného** mezi lidmi je **pokoj** mezi námi. **Ve snaze o mír a smír** – příznačně charakterizovanými slovy sv. Augustina «v podstatném jednota, v nepodstatném různost, ve

všem však láska» – je vždy **cosi Božího**, **cosi Ježíšovského**, něco z **ovocí** Ducha svatého **V pokoji** pomáhajícím k dobrému životu lidí je jeden **způsobů**, jak se chce Kristus **ukázat světu**. Jeho následovníci by měli být nástroji pokoje.

«**Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny**» jsou velebná slova Horského kázání Pána Ježíše.

Kéž bychom jimi byli stále více **i my**, každý ve svém maličkém kousku světa, do něhož je vržen, ve vztazích, v nichž žije. A protože tedy **Duch svatý** nám byl seslán a nabídnut **jako síla Beránkova Božího pokoje**, zkusme **otevřít** svá srdce **jeho vanutí** a pokorně se **ptejme**, co pro větší pokoj světa kolem sebe můžeme udělat **my**, k čemu **dobrému, milosrdnému a svatému** nás chce Duch svatý vést, s kým se **smířit**, komu **odpustit**, kde **pomoci**.

To vše jsou přeci krásné **formy zachovávání Ježíšova slova**, svědectví světu, že **Bůh** je a že je **Kristus**. Snaha o pokoj – mír, smír, dobro a milosrdenství – jsou opravdu krásné **podoby Božího činění si příbytku** v našich srdcích, vztazích, domovech a v celém světě...